

Arrest

nr. 77 180 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier E).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 4 mei 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Hij vervoegde zijn meerderjarige zoon en werd in het bezit gesteld van een bijlage 26. Zijn echtgenote vervoegde hem later en diende op 21 oktober 2009 een asielaanvraag in.

Op 20 augustus 2010 weigerde de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker en aan zijn echtgenote.

Tegen deze beslissing werd er dd. 23 september 2010 een schorsend beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arresten nr. 53.035 en 53.036 van 14 december 2010, werden de beslissingen van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd.

Inmiddels dienden verzoeker en zijn meerderjarige zoon, hangende hun respectievelijke asielaanvragen, een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op 29 juli 2009 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er werden medische redenen aangehaald uit hoofde van verzoeker. Ter staving van de medische problemen werd een medisch getuigschrift voorgelegd en een gedetailleerd medisch attest. Beide documenten zijn ingevuld, gedateerd en voorzien van een handtekening, doch er kon niet worden afgeleid wie de titularis is van de handtekening. Die aanvraag werd op 14 december 2009 geactualiseerd.

Op 2 april 2010 werd de aanvraag ontvankelijk bevonden. Er werd gesteld dat de voorgelegde attesten niet onderkend werden door een arts in de geneeskunde en aldus niet toelaatbaar zijn als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter § 1 van de vreemdelingenwet en/of enig andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot de ziekte. Tegen deze beslissing werd door verzoeker en zijn zoon een beroep tot nietigverklaring ingediend, dat bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 48.437 van 22 september 2010 werd verworpen.

Verzoeker, zijn echtgenote en hun meerderjarige zoon, dienden op 22 juli 2010 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Er werden opnieuw medische redenen aangehaald uit hoofde van verzoeker. De aanvraag werd op 8 oktober 2010 ontvankelijk verklaard. Op 3 oktober 2011 gaf de arts-attaché een advies. Op 25 oktober 2011 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing werd verzoeker, zijn echtgenote en hun meerderjarige zoon op 8/9 november 2011 ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

In uitvoering van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 december 2010 werd aan verzoeker (en aan zijn echtgenote) op 30 november 2011 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13 quinquies).

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 30 november 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Dit is de derde bestreden beslissing.

Beide beslissingen werden verzoeker ter kennis gebracht op 30 november 2011, ten gevolge van een administratief verslag vreemdelingencontrole. Tegen de drie bestreden beslissing diende verzoeker op 7 december 2011 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De voorziene repatriëring van verzoeker op 7 december 2011 werd geannuleerd. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 71.592 van 9 december 2011 werd de vordering tot schorsing verworpen.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.07.2010 werd ingediend door:

[T.K.] [...]

[G.E.] [...]

+ zoon:

[T.H.] [...]

Allen van nationaliteit: Armenië (Rep.)

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 8.10.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij medicatie inneemt. Behandeling en regelmatige opvolging is noodzakelijk.

Betrokkene kan reizen. Er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Uit gegevens toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië (zie administratief dossier DVZ).

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Armenië

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen, zijnde de voor betrokkene noodzakelijke medicatie, behandeling en opvolging, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging op financieel vlak: dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen.

Moest dit toch ontoereikend zijn, dan kan betrokkene nog steeds terugvallen op zijn echtgenote en meerderjarige zoon. Deze beslissing geldt ook voor hen. Zij kunnen, althans de zoon, zich tot de arbeidsmarkt wenden om de eventuele extra medische kosten te dragen.

Verder kunnen betrokkenen een beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waarde betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

“(…) In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [T.K.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 14/12/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied onmiddellijk te verlaten."

"(...) Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de genaamde [T.K.], [...], van Armeense nationaliteit,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten : Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing :

Artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië en Malta om de volgende redenen :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 04/05/2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 22/09/2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten 13qq werd vandaag betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft tevens op 22/07/2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 26/10/2011. Deze beslissing is op 08/11/2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Jerevan.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Wat betreft de beslissing tot bevel en terugleiding dd. 30.11.2011 en de beslissing bijlage 13quinquies ENIG MIDDEL: De schending van artikel 7 van de procedurerichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG). Schending van art. 3 EVRM. Dat art. 7 van de richtlijn als volgt luidt: (...). Dat art. 27§1 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt: (...). Dat verzoeker slechts bij zijn aanhouding een bevel om het grondgebied mocht verlaten heeft ontvangen. Dat verzoeker derhalve nooit een termijn heeft gekregen om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Dat hij zijn zaken niet heeft kunnen regelen. Dat hij geen voorraad medicijnen heeft die voor hem levensnoodzakelijk zijn. Dat verzoekers gezondheidssituatie duidelijk aan het verminderen is en hij bij zijn huisarts is gaan aankloppen voor een second opinion. Dat dit tot gevolg heeft dat de beslissing bevel en terugleiding MANIFEST in strijd zijn met art. 27§ 1 van de Vreemdelingenwet en zeer zeker in strijd zijn met art. 7 van de Terugkeerrichtlijn. Dat deze werkwijze zelfs als mensonterend kan worden beschouwd en dus in strijd met art. 3 EVRM, in acht genomen dat verzoeker zich altijd correct heeft aangeboden bij oproepingen en dergelijke, en in acht genomen dat gedaagde zich bewust is van de ERNSTIGE medische problematiek van verzoeker die van de ene dag op de andere zonder enige waarschuwing wordt opgesloten met het oog op repatriëring wetende dat de familieleden waarvan zij stelt dat deze kunnen instaan voor de betaling van zijn medicijnen hier nog zijn. Dat deze beslissing dient te worden nietigverklaard.”

“Wat betreft de beslissing inzake 9ter. ENIG MIDDEL: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (schending van de materiële en formele motiveringsplicht). Schending van artikel 3 EVRM. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. Wat betreft beoordeling door de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken De arts van de DVZ schrijft in zijn advies het volgende: Wat betreft de ischemische cardiomyopathie zijn er geen uitgebreide specialistische verslagen beschikbaar over de ernst en de evolutie. Hoewel door het ontbreken van deze gegevens moeilijk conclusies kunnen getrokken worden over de ernst van de aandoening van gesteld worden dat deze aandoening potentieel ernstig kan zijn en dat verdere behandeling en opvolging hiervan gewenst zijn. (onderlijning aangebracht door verzoeker). Dat hoewel de arts uitdrukkelijk stelt dat hij moeilijk conclusies kan trekken, meent hij evenwel conclusies te kunnen trekken Dat bovendien de situatie van verzoeker effectief verslechterd is. Dat het van een totaal gebrek aan zorgvuldigheid ontbreekt wanneer men in deze niet de conclusie trekt dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is om tot een besluit te komen. Dat de motivering van de bestreden beslissing voor zover zij gebaseerd is op het advies van de arts foutief is. Immers een motivering die gebaseerd is op twijfelachtige adviezen kan nooit juist zijn. Wanneer men uitdrukkelijk leest dat er moeilijk conclusies kunnen worden getrokken dient dit al te volstaan om te besluiten dat beslissing is gebaseerd op een advies waarin zelf al twijfels worden geuit omtrent de juistheid van het advies zelf. Dat een beslissing baseren op een advies waarin twijfels zitten vervat niet volstaat om een mogelijke risico op een schending van art. 3 EVRM te weren, zodat er besloten moet worden tot een schending van art. 3 EVRM. Wat betreft art. 3 EVRM. Dat in elk geval en zo blijkt ook uit het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel (zie infra), dat het repatriëren van verzoeker ernstige gevolgen zal hebben op zijn fysieke integriteit. Dat de bestreden beslissing art. 3 EVRM schendt.”

2.2. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

In een eerste onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde en het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 30 november 2011 geen termijn bevat waardoor verzoeker “nooit een termijn heeft gekregen om vrijwillig het grondgebied te verlaten”. Verzoeker werpt in dit verband de schending op van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG en van artikel 27 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat “Deze werkwijze zelfs als mensonterend kan worden beschouwd en dus in strijd art. 3 EVRM”.

Artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG luidt als volgt:

“Vrijwillig vertrek

- 1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.*
- 2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.*
- 3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.*
- 4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”*

Artikel 27, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§. 1 . – De vreemdeling die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven hebben, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Zo de vreemdeling de nationaliteit bezit van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een Verdragsluitende Staat, kan hij naar de grens van deze Staat teruggeleid worden of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

§.2.- Onverminderd de toepassing van de artikelen 51/5 tot 51/7, worden de bepalingen van § 1 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen van een bevoegde administratieve overheid van een Staat die gebonden is door de richtlijn 2001 /40/EG van de Raad van de Europese Unie van 28 mei 2001 betreffende de onderlinge erkenning van besluiten inzake de verwijdering van onderdanen van derde landen, waaraan hij geen gevolg heeft gegeven en dat door de Minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 8bis werd erkend.

§.3.- De in §§ 1 en 2 bedoelde vreemdelingen kunnen ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.”

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 november 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde motiveert dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum (artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet), dat hij de reglementeringen niet respecteert en dat het weinig waarschijnlijk is dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker manifest weigert op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Uit het vierde lid van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG blijkt dat de lidstaten kunnen afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek indien een aanvraag voor een verblijfsvergunning als

kennelijk ongegrond afgewezen is. Artikel 27, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vreemdelingen kunnen worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 25 oktober 2011 ongegrond wordt verklaard.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, artikel 27 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM aannemelijk.

Bovendien heeft de verzoekende partij geen belang bij het opwerpen van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG daar het een kritiek op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied betreft en niet raakt aan de wettigheid van het gegeven bevel.

In een tweede onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker dat de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter als ongegrond wordt verworpen een schending uitmaakt van de materiële en formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM. Verzoeker betoogt dat hoewel de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk stelt dat hij moeilijk conclusies kan trekken, hij evenwel meent conclusies te kunnen trekken, dat bovendien de situatie van verzoeker effectief verslechterd is, dat het van een totaal gebrek aan zorgvuldigheid ontbreekt wanneer men in deze niet de conclusie trekt dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is om tot een besluit te komen en dat een beslissing baseren op een advies waarin twijfels verrat zitten niet volstaat om een mogelijke risico op een schending van artikel 3 EVRM te weren, zodat er besloten moet worden tot een schending van artikel 3 EVRM.

De beslissing van 25 oktober 2011 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter als ongegrond wordt verworpen luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 8.10.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij medicatie inneemt. Behandeling en regelmatige opvolging is noodzakelijk. (zie gesloten omslag in bijlage).

Betrokkene kan reizen. Er blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene zijnde Armenië.

Uit gegevens toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat de nodige medicatie behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië (zie administratief dossier DVZ).

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat betrokkene, hoewel hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit Indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke af vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen, zijnde de voor betrokkene noodzakelijke medicatie, behandeling en opvolging, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië, Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging op financieel vlak: dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat, doch dat de zorgen gratis zijn voor patiënten uit de sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen.

Moest dit toch ontoereikend zijn, dan kan betrokkene nog steeds terugvallen op zijn echtgenote en meerderjarige zoon. Deze beslissing geldt ook voor hen. Zij kunnen, althans de zoon, zich tot de arbeidsmarkt wenden om de eventuele extra medische kosten te dragen.

Verder kunnen betrokkenen een beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-

integratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG. noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop de besteden beslissing steunt, luidt als volgt:

"Verwijzend naar uw vraag voor advies heb ik gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- Verwijzend naar de 2 medische attesten dd. 16/07/2010 van dr. Scheurwegs blijkt dat betrokkene lijdt aan een ischemische cardiomyopathie na een infarct in december 2006. Hij onderging een coronarografie in juni 2009 waar een occlusie van de arteria coronaria werd vastgesteld. Revascularisatie was niet mogelijk. Medicamenteuze therapie bestaat uit: Minitran (nitoglycerine), Ramipril, Bisoprolol, Asaflow en Simvastatine.

Analyse van dit dossier leert dat betrokkene, een 61-jarige man van Armeense afkomst, lijdt aan ischemische cardiomyopathie. Hij wordt medicamenteus behandeld met Minitran (nitoglycerine), Ramipril, Bisoprolol, Asaflow (acetylsalicylzuur) en Simvastatine.

Wat betreft de ischemische cardiomyopathie zijn er geen uitgebreide specialistische verslagen beschikbaar over de ernst en de evolutie. Hoewel door het ontbreken van deze gegevens moeilijk conclusies kunnen getrokken worden over de ernst van de aandoening, kan gesteld worden dat deze aandoening potentieel ernstig kan zijn en dat verdere behandeling en opvolging hiervan gewenst is.

Samenvattend blijkt dus dat betrokkene verdere behandeling en opvolging nodig heeft voor de cardiovasculaire aandoening (ischemische cardiomyopathie).

De vraag stelt zich in hoeverre dit mogelijk is in Armenië, het land van herkomst.

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië:

- Verwijzend naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van The Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise (SCOMTE) in Armenië bekomen dd. 03/10/2011 via <http://www.Dharm.p.flurdocs2.php?lqnjd2> blijkt dat Minitran (nitoglycerine), Ramipril, Bisoprolol, Asaflow en Simvastatine beschikbaar zijn.

- Verwijzend naar de link <http://Mww.doctors.am/on/doctorsicardjoloaists/39> blijkt dat cardiovasculaire specialisten beschikbaar zijn.

Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Armenië. Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg. Zodoende is er geen medisch bezwaar in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze problematiek, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Armenië. Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

De ambtenaar-geneesheer besluit dat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden beschikbaar is in Armenië, dat reizen met deze pathologie tot de mogelijkheden behoort, dat uit de beschikbare medische gegevens geen medische noodzaak tot mantelzorg blijkt en dat er zodoende geen medisch bezwaar is in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker betwist deze vaststellingen op zich niet. Verzoeker maakt met zijn betoog dat de ambtenaar-geneesheer, enerzijds, stelt dat het door het ontbreken van uitgebreide specialistische verslagen over de ernst en de evolutie moeilijk conclusies kunnen getrokken worden over de ernst van de aandoening, en anderzijds voornoemde conclusie in het verslag maakt, geen schending van de aangevoerde beginselen aannemelijk. De beslissing over een eventueel bijkomend onderzoek komt alleen dat ambtenaar-geneesheer toe. Verzoeker maakt een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC